

Rozjímanie na utorok 32. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na utorok 32.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: jediná
ambícia; prijímať príležitosti
služiť; odpočinok, ktorý nás
obnovuje.

NIEKTORÉ OBRAZY, ktoré Ježiš
používa, sú zarážajúce. Napríklad
keď hovorí o sluhovi, ktorý sa vracia
z práce na poli a namiesto toho, aby
obhajoval svoje právo na odpočinok,
potvrdzuje, že jeho pán má pravdu,
keď mu hovorí: „Priprav mi večeru,
opáš sa a obsluhuj ma, kým sa

nenajem a nenapijem; ty budeš jesť a piť až potom“ (Lk 17, 8). Mohlo by sa zdať, že posilňuje tyranský postoj tohto pána. To, čo však Kristus chce v tomto podobenstve ukázať svojim učeníkom, je postoj, s ktorým si majú plniť svoje povinnosti, či už voči Bohu, alebo voči iným: nemajú hľadať odmenu alebo uznanie, ale majú znovu objaviť hodnotu pokornej a obyčajnej služby. „Tak aj vy, keď urobíte všetko, čo vám bolo prikázané, povedzte: *Sme neužitoční sluhovia, urobili sme, čo sme boli povinní urobiť*“ (Lk 17, 10).

Niektorí ľudia tej doby budovali svoj vzťah k Bohu na logike odplaty. Ak ste mali bohatý život, považovali ste sa za požehnaného v očiach Pána, ktorý vám toto bohatstvo dal ako uznanie za vaše dobré skutky. Preto niekedy bolo hlavným dôvodom dodržiavania Zákona práve to, aby sme si zaslúžili Božiu priazeň a získali nejaký prospech. „Nikdy

nesmieme pred Bohom vystupovať ako ten, kto si myslí, že preukázal službu, a preto si zaslúži veľkú odmenu. Je to falošná predstava, ktorá môže vzniknúť u každého, dokonca aj u ľudí, ktorí usilovne pracujú v službe Pánovi, v Cirkvi. Na druhej strane si musíme byť vedomí toho, že v skutočnosti nikdy neurobíme pre Boha dosť“[1]. Ježiš nás obrazom sluhu vyzýva, aby sme nezabúdali na to, kto sme a čo je skutočným dôvodom, prečo sa oplatí pracovať: dať svoj život pre Pána a pre druhých. „Zabudni na seba samého... Tvojou jedinou ctižiadosťou nech je žiť len pre svojich bratov, pre duše, pre Cirkev; jedným slovom, pre Boha“[2].

PRAVDEPODOBNE sme už viackrát videli, ako sa v sluhovi v tomto podobenstve odrážame my sami. Po

náročnom pracovnom dni sa
vraciam domov s túžbou najst'
pokoj. Len čo však prídeme,
uvedomíme si, že sú tu aj iné druhy
práce, ktoré si vyžadujú naše úsilie a
pozornosť: starostlivosť o deti,
domáce práce, pomoc príbuznému,
ktorý nás hľadá... A keďže aj na nás
leží celá ťarcha dňa, je pre nás
možno ťažšie prijať s radosťou tieto
príležitosti slúžiť ľuďom okolo nás.

Ježišov príklad nám môže pomôcť
vnímať náš život ako prejav neustálej
služby druhým. Evanjelium nám
ukazuje mnohé momenty, keď Pán
odkladá svoj dlho očakávaný
odpočinok, aby sa venoval ľuďom,
ktorí Ho hľadajú. A jedným z
posledných gest, ktoré urobil pred
svojím Umučením, bolo umývanie
nôh tým, ktorých počas svojho
pozemského života najviac miloval.
Bol to jeho odkaz im pred smrťou:
čin, ktorý sa viac hodí na otroka ako
na Majstra.

Keď tieto príležitosti na službu
prijmeme, namiesto toho, aby sme
ich odmietali alebo im čelili
rezignovane, môžeme zažiť radosť zo
života ako Ježiš. „Naša vernosť
Pánovi závisí od našej ochoty slúžiť.
A to stojí, ako vieme, pretože to *chutí
ako kríž*. Ale keď rastieme v
starostlivosti a disponibilite voči
druhým, stávame sa vnútorne
slobodnejšími, podobnejšími Ježišovi.
Čím viac slúžime, tým viac cítime
Božiu prítomnosť. Najmä keď slúžime
tým, ktorí nám nemajú čo vrátiť,
chudobným, keď s nežným súcitom
prijímame ich ťažkosti a potreby: a
tam objavujeme, že my sme zasa
milovaní a prijatí Bohom“[3].

OKREM TOHO, že nám ponúka
množstvo príležitostí na službu,
každý deň nám ponúka rôzne
spôsoby odpočinku. Niekedy si
môžeme myslieť, že len určité
mimoriadne situácie nám pomôžu
načerpať nové sily: plán niekoľkých

dní s rodinou alebo priateľmi, koniec obdobia intenzívnej práce, obdobie dovoleníek... Hoci je pravda, že všetky tieto okolnosti sú dôležité a potrebné, je tiež pravda, že potrebujeme viac každodenných chvíľ na odpojenie sa od každodenného života. V opačnom prípade môžeme riskovať, že si budeme málo vážiť každodenný život a svoje nadšenie sústredíme len na veľmi vzrušujúce alebo intenzívne zážitky.

Môžeme sa zbytočne unaviť tým, že sa nezastavíme, že chceme všetko okamžite vyriešiť, že sme zahltení nevyriešenými úlohami. Vedieť hľadať odpočinok v bežných veciach, v každodennosti, nás vedie k tomu, aby sme tieto činnosti prežívali pokojne: nie je to spôsob úniku, ale pomoc pri preorientovaní sa na realitu. Takto konflikt, ktorý nás mohol zahltiť – či už pracovný, rodinný alebo duchovný –,

nadobudne inú perspektívu, keď sa venujeme koníčku, ktorý nás baví, spíme potrebné hodiny alebo trávime príjemný čas s rodinou či priateľmi.

Svätý Josemaría nás tiež povzbudzoval, aby sme načerpali silu vychutnávaním jednej z najútešnejších skutočností kresťanského života: „Oddýchni si vo vedomí Božieho synovstva. Boh je Otec — tvoj Otec! — plný nehy a nekonečnej lásky. — Nazývaj ho často Otcom a povedz mu — medzi štyrmi očami — že ho miluješ, veľmi miluješ a že si hrdý a silný, pretože si jeho dieťaťom“[\[4\]](#). Tak ako nám niekedy stačí kontemplovať more alebo krásnu krajinu, aby sme sa vrátili osviežení, v dôvernôm rozhovore s Pánom nachádzame odpočinok, ktorý nám pomáha dať zmysel tomu, čo robíme. Je možné, že Panna Mária často odpočívala týmto spôsobom: jednoducho pozorovala

svojho Syna, ako spí alebo sa hrá s inými deťmi. Ona nám môže pomôcť zažiť odpočinok, ktorý nám pomôže znovu objaviť radosť zo služby Bohu a našim bratom a sestrám.

[1] Benedikt XVI, *Homília*, 3-X-2010.

[2] Svätý Josemaría, *Brázda*, bod 630.

[3] František, *Anjel Pána*, 19-IX-2021.

[4] Svätý Josemaría, *Vyhňa*, bod 331.
